

ΒΑΝΑ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Ξημέρωσε χωρίς χθες

Μυθιστόρημα

ΚΕΔΡΟΣ

Βάνα Παπαθανασίου: *Ξημέρωσε χωρίς χθες*

ISBN 978-960-04-5007-1

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Αλέκα Πλακονούρη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Βάνα Παπαθανασίου, 2019*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2019*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Αφιερωμένο σ' αυτούς που θέλουν να θυμούνται.

Βγήκε έξω από το νοσοκομείο να κάνει ένα τσιγάρο. Δεν άντεχε άλλο μέσα, η ατμόσφαιρα ήταν αποπνικτική. Στοιβαγμένα κορμιά, ιδρωμένα, ανήμπορα, ταλαιπωρημένα από την πολύωρη αναμονή, οσμές από φάρμακα, από αντισηπτικά, και όλα αυτά μέσα σε συνθήκες αφόρητης ζέστης και υγρασίας ενός αλλοπρόσαλλου Σεπτεμβρη, που διήγνε ήδη το τρίτο του δεκαήμερο.

Είχε βραδιάσει και η κατάσταση στο Τμήμα Επειγόντων Περιστατικών γινόταν ολόένα και πιο απελπιστική. Τα ασθενοφόρα πηγαινοέρχονταν ασταμάτητα, με τα φώτα να αναβοσβήνουν και τις σειρήνες να προειδοποιούν για τον ερχομό τους, σκίζοντας τον αέρα από μακριά. Οι διασώστες του ΕΚΑΒ κατέβαιναν φουριόζοι από τα ασθενοφόρα, ανοιγοκλείνοντας με πάταγο τις πόρτες, και με κινήσεις γρήγορες, επαγγελματικές, μετέφεραν ανθρώπους κάθε ηλικίας, σωριασμένους σε φορεία και προτρέποντας τον κόσμο να ανοίξει έναν διάδρομο τους έσπρωχναν βιαστικά στα Επείγοντα.

Τα περιστατικά ήταν λογής λογής. Από εγκεφαλικά, ανακοπές και απόπειρες αυτοκτονίας, μέχρι τροχαία ή άλλα ατυχήματα, ακόμη και θύματα εγκληματικών ενεργειών. Κάποιοι είχαν τα μάτια ανοιχτά και κοίταζαν έντρομοι γύρω τους. Οι περισσότεροι όμως τα είχαν κλειστά, ενώ ορισμένοι κάλυπταν το πρόσωπό τους με τον αγκώνα τους σαν να ντρέπονταν.

Απομακρύνθηκε από τον προθάλαμο των Επειγόντων και κατευθύνθηκε προς το κυλικείο. Πήρε έναν καφέ, ένα μικρό μπου-

κάλι νερό και ένα πακέτο τσιγάρα. Θα ήταν μεγάλη η νύχτα απόψε.

«Α, ρε Δήμο...» αναστέναξε.

Κάθισε σε ένα ήσυχο παγκάκι πιο μακριά κι άνοιξε το μπουκάλι με το νερό. Ήπιε το μισό και με το υπόλοιπο έβρεξε τις χούφτες του και δρόσισε το πρόσωπο και τον λαιμό του. Έστρωσε με τα βρεγμένα, κοκαλιάρικα δάχτυλά του τα καστανά μαλλιά του προς τα πίσω. Ύστερα έριξε λίγο ακόμη νερό στα χέρια του και νότισε το μακό μπλουζάκι που φορούσε, μπας και κρατήσει για λίγο τη δροσιά του. Ήπιε μια γερή γουλιά από τον παγωμένο καφέ. Το κινητό του υπενθύμισε την παρουσία του γαργαλώντας τον μέσα από τη δεξιά μπροστινή τσέπη του παντελονιού του.

«Έλα, Τέλη, πού είσαι;»

Άφησε τον καφέ στο παγκάκι δίπλα του και έβγαλε τα τσιγάρα του.

«Α, ήρθες κιάλας; Μπράβο, ρε φίλε! Λοιπόν, βγες από τα Επείγοντα στην αυλή κι έλα προς το κυλικείο. Θα σε βρω εκεί».

Σηκώθηκε από το παγκάκι, έβαλε ξανά τα τσιγάρα στην πίσω τσέπη του τζιν του και πήγε να συναντήσει τον φίλο του. Το κινητό του άρχισε και πάλι να κουδουνίζει.

«Έλα, Παύλο, έφτασες κι εσύ;»

Κοντοστάθηκε για λίγο κλείνοντας το άλλο του αυτί για να μπορέσει να ακούσει, γιατί εκείνη τη στιγμή πλησίαζε κι άλλο ασθενοφόρο στην κεντρική πύλη του νοσοκομείου ουρλιάζοντας.

«Είσαι ακόμα στο κανάλι; Ε, τι να σου πω; Έλα μόλις τελειώσεις. Εγώ τώρα πάω να βρω τον Τέλη. Μόλις ήρθε».

Με το κινητό κολλημένο στο αυτί και το αδύνατο πρόσωπό του παραμορφωμένο από τις ρυτίδες και τους μορφασμούς που έκανε στην προσπάθειά του να ακούσει αυτά που του έλεγε ο φίλος του, συνέχισε να κατευθύνεται προς τα φώτα του κυλικείου.

«Δεν μου λες, ρε Παύλο, ρεπορτάζ κάνεις; Πού θες να ξέρω

τι θα γίνει; Πριν από λίγο τον πήραν στο χειρουργείο. Έλα εδώ και θα τα μάθουμε όλα μαζί», φώναξε κλείνοντας το τηλέφωνο συγχυσμένος.

Έβαλε το κινητό στην τσέπη και επιτάχυνε το βήμα του, προσπαθώντας παράλληλα να διακρίνει τη φιγούρα του Τέλη ανάμεσα στα άτομα που περίμεναν στην ουρά.

«Φάνη!» άκουσε το όνομά του και διέκρινε ένα χέρι υψωμένο να τον χαιρετάει.

Ο Τέλης τον περίμενε λαχανιασμένος. Φορούσε ένα ανοιχτό γαλάζιο πουκάμισο, μουσκεμένο στον ιδρώτα, το οποίο κάποτε θα πρέπει να ήταν άνετο πάνω του, αλλά με τα κιά που είχαν προστεθεί στο μεταξύ και τις διαστάσεις που είχε πάρει η κοιλιά του είχε καταστήσει τόσο εφαρμοστό, που τα κουμπιά του απειλούσαν ότι θα έσπαγαν στο επόμενο γραμμάριο που θα δοκίμαζε να στριμωχτεί εκεί μέσα. Το μπλε σκούρο παντελόνι του κούμπωνε σφιχτά με μια λεπτή ζώνη κάτω από την κοιλιά του αναδεικνύοντάς την ακόμη περισσότερο. Κρατούσε στο δεξί χέρι έναν μεγάλο δερμάτινο φάκελο, ενώ με το αριστερό σκούπιζε με ένα χαρτομάντιλο τον ιδρώτα που έσταζε στο μέτωπο και στον σβέρκο από τα λιγοστά μαλλιά που είχαν απομείνει στο μισόγυμνο κρανίο του.

«Καλώς τον», τον υποδέχτηκε ο Φάνης κι έτρεξε κοντά του ανοίγοντας ανακουφισμένος την αγκαλιά του.

Ο Τέλης έκανε μισό βήμα πίσω.

«Άσ' το, φίλε, κολλάω. Τι ζέστη κι αυτή σήμερα... Για λέγε, ρε, τι γίνεται; Πώς είναι ο Δήμος;»

«Πώς θέλεις να είναι; Διαλυμένος», μουρμούρισε ο άλλος, κρύβοντας μουνδιασμένος τα χέρια μέσα στις στενές τσέπες του παντελονιού του. «Ούτε που ξέρω τι έχει σπάσει αυτή τη φορά. Τον έβαλαν στο χειρουργείο επειγόντως».

«Τον είδες;»

«Ναι, τον πρόλαβα πριν τον πάρουν. Δεν είχε τις αισθήσεις του. Χάλια ήταν, άσε... Το δεξί του πόδι διαλυμένο, ανοιχτό τελείως στο καλάμι. Φαινόταν το κόκαλο... Άσε, τι να σου λέω τώρα», του απάντησε κι έκλεισε σφιχτά τα μάτια προσπαθώντας να διώξει μακριά την εικόνα του τραυματισμένου φίλου τους.

«Ρε, γαμώτο πάλι», ξεφύσησε ο Τέλης. «Πρέπει να του την πετάξουμε τη μηχανή. Τόσες φορές έχει φάει τα μούτρα του με δαύτη».

«Κάτσε να τη γλιτώσει κι αυτή τη φορά και του την πετάμε μαζί σου κι εγώ», συμφώνησε ο άλλος. «Τουλάχιστον αυτή τη φορά φορούσε κράνος. Ευτυχώς, γιατί αλλιώς θα ήταν τελειωμένος με τέτοιο χτύπημα. Ο γιατρός μου το ξεκαθάρισε».

«Πώς έγινε;»

«Δεν κατάλαβα καλά. Θα τα μάθουμε αργότερα αυτά».

«Εσύ πώς το έμαθες;»

«Είχαμε ραντεβού στις δύο το μεσημέρι στη λεωφόρο Αλεξάνδρας. Τον περίμενα για να πάμε μαζί σε μια δουλειά...»

Ο Τέλης τον κοίταξε καχύποπτος.

«Τι δουλειά;»

«Μια καινούργια δουλειά που έχω στα σκαριά».

«Αμάν, ρε Φάνη! Όλο καινούργιες δουλειές έχεις στα σκαριά κι όλο χωρίς δουλειά είσαι».

«Δεν αφήνεις τις μαλακίες; Εγώ σου φταίω τώρα;» αγρίεψε εκείνος.

«Τέλος πάντων», μαζεύτηκε ο άλλος. «Και τι έγινε; Δεν ήρθε;»

«Αν είχε έρθει, βρε ηλίθι, εδώ θα ήμασταν τώρα; Δεν ήρθε βέβαια! Μ' έστησε για τα καλά. Και περίμενα, περίμενα, του τηλεφωνούσα ξανά και ξανά· τίποτα. Με τα πολλά, έπειτα από δυο τρεις ώρες που τον ξαναπήρα στο κινητό, το σήκωσε μια νοσοκόμα και μου είπε τα καθέκαστα. Να τι έγινε».

Έμειναν για κάμποσα δευτερόλεπτα βουβοί κι ακίνητοι, σκε-

φτικοί, ο ένας απέναντι στον άλλο, να ατενίζουν τον σκοτεινό ορίζοντα προς αντίθετες κατευθύνσεις.

«Και τώρα;» αναρωτήθηκε ο Τέλης.

«Τώρα θα δούμε. Ό,τι ξέρεις ξέρω», ανασήκωσε τους ώμους ο άλλος.

«Δεν έχει κανέναν».

«Για νέο μου το λες; Νομίζεις πως δεν το σκέφτηκα;» άναψε τσιγάρο φουρκισμένος ο Φάνης.

Η ώρα είχε πάει τρεις το πρωί. Είχαν στριμωχτεί και οι δύο σ' έναν καναπέ στην αίθουσα αναμονής έξω από τα χειρουργεία. Ο Φάνης είχε γείρει το κεφάλι στον ώμο του φίλου του και είχε κλείσει τα μάτια, ενώ ο Τέλης έπαιζε με το κινητό του και παράλληλα παρατηρούσε όσα συνέβαιναν γύρω του.

Συγγενείς και φίλοι άλλων τραυματιών περίμεναν στην ίδια αίθουσα. Είχε βγει νωρίτερα ένας νοσοκόμος και τους είχε ενημερώσει ότι είχαν αργήσει να ξεκινήσουν γιατί είχε προηγηθεί ένα άλλο περιστατικό, πιο επείγον. Το είχαν δει κιόλας με τα μάτια τους. Μια κοπέλα τριάντα χρονών είχε πηδήξει από τον τρίτο όροφο. Η μάνα της ήταν έξω, μαζί τους. Δεν είχε πάψει να κλαίει και να αναρωτιέται.

Ο βόμβος της δόνησης προκάλεσε ένα μικρό τρέμουλο στο χέρι του Τέλη, που εκείνη τη στιγμή κρατούσε το κινητό.

«Έλα, Φωτεινή», απάντησε χαμηλόφωνα. «Στο νοσοκομείο είμαι. Δεν τον έχουν βγάλει από το χειρουργείο ακόμα».

Ο Φάνης σήκωσε το κεφάλι, άνοιξε τα μάτια και κοίταξε δυσφορώντας το ρολόι του.

«Δεν ξέρω πότε θα τον βγάλουν. Πέσε και κοιμήσου εσύ, μη με περιμένεις».

Ο Φάνης σηκώθηκε κι έκανε μερικά βήματα μέσα στην αίθουσα για να ξεπιαστεί.

«Μπα, δεν το βλέπω να πηγαίνουμε αύριο», είπε ο Τέλης στη

γυναίκα του και την ίδια στιγμή απομάκρυνε το κινητό από το αυτί του.

Ο Φάνης γύρισε και τον κοίταξε επιτιμητικά.

«Το ξέρω, Φωτεινή, ότι δεν παίρνει αναβολή, αλλά υπάρχουν και τα έκτακτα σ' αυτή τη ζωή», χαμήλωσε περισσότερο τον τόνο της φωνής του, αποφεύγοντας παράλληλα το βλέμμα του φίλου του. «Εγώ κατά πάσα πιθανότητα θα μείνω εδώ μέχρι το πρωί και βλέπουμε...»

Χωρίς να παίρνει απάντηση, κράτησε για λίγα δευτερόλεπτα στο αυτί του το κινητό, προσπαθώντας να καταλάβει αν εκείνος δεν άκουγε ή αν του το είχε κλείσει στα μούτρα η γυναίκα του. Το κοίταξε απορημένος και διαπίστωσε ότι η κλήση είχε τερματιστεί.

«Τι τραβάς κι εσύ», του είπε ο Φάνης και κάθισε πάλι δίπλα του.

«Να σου λείπουν αυτά τέτοιες ώρες», πετάχτηκε όρθιος σαν ελατήριο αυτός.

Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε στην είσοδο της αίθουσας αναμονής ένας τύπος απροσδιόριστης ηλικίας, γοητευτικός, με λευκούς κροτάφους και γκρίζα μαλλιά πιασμένα πίσω σε ένα μικρό κοτσίδι, μαυρισμένος, με κορμί γυμνασμένο και καλοδιατηρημένο. Το ντύσιμό του ήταν νεανικό, με μαύρο τζιν, κίτρινο μακό μπλουζάκι, χακί δημοσιογραφικό γιλέκο με πολλές τσέπες και παπούτσια αθλητικά, ακριβά, μα τάλαιπωρημένα. Στον δεξή του ώμο κρεμόταν ένα σακίδιο.

«Παύλο, εδώ είμαστε», του μίλησε ενώ τον πλησίαζε ο Τέλης.

«Γώρα τέλειωσα», απολογήθηκε εκείνος λαχανιασμένος.

«Δεν πειράζει, δεν έχασες τίποτα. Δεν τον έχουν βγάλει ακόμα από το χειρουργείο. Έλα να καθίσουμε».

«Τι έγινε, ρε; Προέκυψε επείγον περιστατικό;» τον ρώτησε ο Φάνης κλείνοντάς του πονηρά το μάτι.

«Μην είσαι μαλάκας· μ' έτρεχαν μέχρι τώρα. Έγινε ληστεία σε μια τράπεζα στη Μεσογείων κι ήμουν στημένος απ' έξω με συνεργείο μέχρι πριν από λίγο. Θα τα μάθετε αύριο», έβγαλε το σακίδιο από τον ώμο του και το ακούμπησε κάτω, ανάμεσα στα πόδια του.

«Ξέρω γω; Μ' εσένα ποτέ δεν μπορεί να είναι σίγουρος κανείς», επέμεινε μισοαστεία μισοσοβαρά ο Φάνης.

Ο Παύλος τον κεραυνοβόλησε με το βλέμμα του.

«Δεν είναι ώρα για τέτοια», τους πρόλαβε ο Τέλης. «Όρεξη έχεις μου φαίνεται σήμερα», έσμιξε τα φρύδια του κοιτάζοντας τον Φάνη. «Πολύ ξεκούραστος μας ήρθες. Ε, βέβαια, τι ανάγκη έχεις εσύ...»

«Κι εσύ δεν πας πίσω», του αντιγύρισε ο Φάνης. «Από καρφιά άλλο τίποτα».

«Λοιπόν, το βουλώνουμε και περιμένουμε τον γιατρό να μας πει τα κατέκαστα. Υπάρχει πολλή ένταση και είναι απολύτως δικαιολογημένο. Δεν ξαναμιλάμε μέχρι νεοτέρας», δήλωσε κατηγορηματικά ο Παύλος και σηκώθηκε να εξερευνήσει τον χώρο.

Λίγο μετά τις πέντε το πρωί βγήκε από το χειρουργείο ένας νέος γιατρός και με κατεβασμένη τη χειρουργική μάσκα στον λαιμό φώναξε δυνατά:

«Για τον Δημοσθένη Παλαιολόγο είναι κανείς;»

«Εδώ!» φώναξαν κι οι τρεις μ' ένα στόμα κι έτρεξαν κοντά του.

«Τι έγινε, γιατρέ; Τον συμμαζέψατε;» δοκίμασε να κάνει μαύρο χιούμορ ο Φάνης.

Ο Τέλης τον σκούντηξε βλοσυρός.

«Κάναμε ό,τι μπορούσαμε», του απάντησε εκείνος. «Εσείς ήσασταν μαζί του πριν τον πάρουμε μέσα;»

«Ναι, εγώ ήμουν. Γι' αυτό και ρωτάω έτσι», δικαιολογήθηκε αυτός.

Ο γιατρός έκανε μεγάλη προσπάθεια να χαμογελάσει. Φαινόταν εξουθενωμένος, έτοιμος να καταρρεύσει. Ιδρώτας είχε μουσκέψει το χλομό του πρόσωπο, τα μάγουλά του έμοιαζαν ρουφηγμένα και μαύροι κύκλοι στεφάνωναν τα σκούρα μάτια του.

«Πώς είναι ο φίλος μας, γιατρέ;» ρώτησε ο Παύλος.

«Α, είστε φίλοι του εσείς», συμπέρανε εκείνος σκεπτικός. «Συγγενείς δεν έχει;»

«Όχι», είπαν όλοι μαζί. «Δεν έχει κανέναν».

«Μάλιστα... Δύσκολο αυτό».

Κατένευσαν σκυθρωποί.

«Τότε πρέπει να ενημερώσω εσάς, εφόσον δεν υπάρχει άλλος συγγενής».

Έκαναν κι οι τρεις μαζί μισό βήμα μπροστά πλησιάζοντάς τον ακόμη περισσότερο.

«Ο φίλος σας από ορθοπεδικής πλευράς έχει συντριπτικό κάταγμα στη δεξιά κνήμη με μικρό οστικό έλλειμμα, αλλά και έλλειμμα σε σημαντικά μαλακά μόρια».

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Φάνης.

«Άσε τον άνθρωπο να ολοκληρώσει», τον αποπήρε ο Τέλης.

«Δεν πειράζει, καλά κάνει», παρενέβη ο γιατρός πυροσβεστικά. «Μπορείτε να με ρωτήσετε ό,τι θέλετε. Δεν είστε υποχρεωμένοι να τα γνωρίζετε αυτά. Λοιπόν», στράφηκε στον Φάνη, «αυτό, φίλε μου, σημαίνει ότι λείπει ένα μικρό κομμάτι κόκαλο, το οποίο μάλλον έχει μείνει κάπου στην άσφαλτο, εκεί όπου στούκαρε δηλαδή. Και λείπει κι αρκετό δέρμα».

Ο Φάνης έκανε έναν μορφασμό ανατριχίλας κι αηδίας μαζί.

«Και τι μπορεί να γίνει τώρα;» ρώτησε ψύχραιμα ο Παύλος.

«Τον βάλαμε επειγόντως στο χειρουργείο για να σταθεροποιήσουμε το κάταγμα της κνήμης με εξωτερική οστεοσύνθεση, με σίδερα δηλαδή έξω από το δέρμα. Θα τα δείτε κι εσείς όταν τον βγάλουμε. Θα χρειαστούν σίγουρα κι άλλες χειρουργικές επεμβά-

σεις με τη συμμετοχή και πλαστικών χειρουργών αργότερα. Θα δούμε... Βήμα βήμα προχωράμε».

«Ποια είναι η πρόγνωση για το συγκεκριμένο κάταγμα, γιατρέ;» ρώτησε και πάλι ο Παύλος.

«Εξαρτάται. Αν όλα πάνε καλά, θα παραμείνει το αισθητικό έλλειμμα, μια ουλή δηλαδή, στο σημείο του τραυματισμού και ίσως μικρό έλλειμμα μήκους του δεξιού σκέλους. Με λίγα λόγια θα είναι λίγο πιο κοντό».

«Αν δεν πάνε καλά;»

«Δεν έχει νόημα να σκεφτόμαστε αρνητικά. Εξάλλου δεν έχει μόνο αυτό το πρόβλημα. Έχει κι ένα κάταγμα στη λεκάνη, και συγκεκριμένα στην κοτύλη του αριστερού ποδιού, το οποίο δεν χρήζει μεν χειρουργικής παρέμβασης, αλλά μας υποχρεώνει να του επιβάλουμε ακινησία για έξι έως οχτώ εβδομάδες».

«Τόσο πολύ; Και πρέπει να παραμείνει στο νοσοκομείο όλο αυτό το διάστημα;» ρώτησε ο Τέλης.

«Κοιτάξτε, αν είχε μόνο το κάταγμα στη λεκάνη, θα μπορούσε να γυρίσει αμέσως στο σπίτι του, στο κρεβάτι του εννοείται, ξαπλωμένος. Μπορεί να είναι και καθιστός, να κρεμάει δηλαδή τα πόδια του. Δεν μπορεί όμως να τα πατάει, να φορτίζει όπως λέμε. Άρα δεν μπορεί να περπατά καθόλου, απαγορεύεται. Το κάταγμα στη λεκάνη, πέρα από τον χρόνο ανάρρωσης και ακινησίας που απαιτεί, δεν μας ανησυχεί για κάτι άλλο. Θα μπορούσε κάλλιστα λοιπόν να επιστρέψει στο σπίτι του. Αυτό μάλιστα θα τον βοηθούσε πολύ και στο άλλο πρόβλημα που έχει...»

Ο Φάνης έκανε ένα βήμα πίσω.

«Όπα», του ξέφυγε. «Έχει κι άλλο;»

«Ναι, φαίνεται να έχει μια μετατραυματική αμνησία, η οποία είναι αρκετά συνηθισμένη και δεν αξιολογείται το πρώτο εικοσιτετράωρο. Σύμφωνα με τις αξονικές που του βγάλαμε, αποδίδεται σε μια μικρή κρανιοεγκεφαλική κάκωση, η οποία δεν απειλεί τη

ζωή του και δεν ανησυχεί τους νευροχειρουργούς που τον είδαν. Στις περισσότερες περιπτώσεις αυτή η αμνησία υποχωρεί από μόνη της».

«Πότε;» ρώτησε ο Τέλης.

«Συνήθως διαρκεί λίγες μόνο μέρες, αλλά μπορεί και μήνα ή παραπάνω, εξαρτάται. Γι' αυτό και θα ήταν σημαντικό να επέστρεφε ο ασθενής σύντομα στο σπίτι του, ώστε τα οικεία ερεθίσματα να βοηθήσουν για να επανέλθει η μνήμη του μια ώρα αρχύτερα».

«Ε, τότε γιατί δεν μπορεί να επιστρέψει στο σπίτι του;» επέμεινε ο Φάνης.

Οι τρεις φίλοι κρεμάστηκαν από τα χείλη του γιατρού περιμένοντας με αγωνία την απάντησή του.

«Γιατί το κάταγμα της κνήμης μάς υποχρεώνει να τον κρατήσουμε στο νοσοκομείο προς το παρόν. Αν όλα πάνε καλά όμως, σε λίγες μέρες θα μπορέσει να πάει στο σπίτι του για τις επόμενες εβδομάδες, μέχρι να αποκατασταθεί το κάταγμα στη λεκάνη. Αργότερα μπορούμε να προχωρήσουμε στο δεύτερο χειρουργείο για την αποκατάσταση του δερματικού ελλείμματος και του ελλείμματος οστικού μήκους, για το οποίο σας μίλησα πιο πριν. Είπαμε, βήμα βήμα προχωράμε».

Κάτι ακατάληπτο σαν «Ναι» ή σαν «Μάλιστα», ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων, μουρμούρισαν κι οι τρεις μαζί.

«Όπως αντιλαμβάνεστε», συνέχισε ήρεμα ο γιατρός να βάζει τα πράγματα στη σειρά που τους αρμόζει, «το μείζον πρόβλημα του τραυματία μας είναι ορθοπεδικό. Ευτυχώς φορούσε κράνος και δεν έχουμε άλλα σοβαρότερα παρατραγούδα».

«Ευτυχώς», άφησαν έναν μακρόσυρτο αναστεναγμό οι φίλοι του Δημοσθένη Παλαιολόγου.

Αναστεναγμό ανακούφισης ή απόγνωσης; Ή μήπως και τα δύο;